

Framför oss äro ett par ryttare på väg åt samma håll som vi. Då de höra bilsurret, vända de sig hastigt om i sadlarna, sätta hämlarna i hästarnas sidor och fly mot de södra kullarna. Effe tror att de äro rövare med dåligt samvete.

Bland kullar reser sig ett litet tempel och längre fram ligger ett annat i ruiner. Förfallna hus och murar vittna om en tidigare, nu försvunnen bebyggelse. Man förvånas över att icke korsa markerade avloppsåror från bergen; de som finnas äro så grunda att de knappt märkas på en lätt guppning hos automobilen.

Nu uppträder till höger om vägen den underliga och karakteristiska landskapsform, som östturkarna kalla "jardang", långa omkring meterhöga åsar och lister, av vinden utmodellerade i lersediment och alluvioner. Under kanotfärden på Kum-daria hade vi sett dem i all deras glans.

Äntligen uppträder ett tecken till liv. Här kommer en kärra med höga hjul, dragen av ett par oxar och ledsagad av tre män och en åsna. Den är lastad med bomull och päron. Vi få höra att de senare i Tun-hwang betinga ett pris av en kopparslant per styck och i Anhsi av tre kopparslantar. Av dessa, med ett fyrkantigt hål i mitten försedda mynt gå i Tun-hwang 400 på en silverdollar, men i Anhsi 550 stycken.

Vid Lu-ts'ao-ko eller "Vassdalen" ligger åter ett mindre tempel i ruiner. Kullarna i söder bli lägre och avståndet till dem växer. Landet är fruktansvärt ödsligt. På alla håll utbreder sig nu fullkomligt steril öken. Men trafiken blir något livligare. Tid efter